

AZ ÁTOK

Néha azzal áltatom magam, hogy kezdetben többen voltunk. Sokan akkor sem lehettünk, gondolom én. De talán csak többen, mint most.

Mi vagyunk a kisebbség, akiket a világ nem hajlandó elfogadni. Nincs helyünk a mesék birodalmán túl, és már a meséket is betiltották. Külsőre semmiben sem különbözünk a többiektől. Pontosan úgy viselkedünk, mint bárki más, sőt sok szempontból pontosan *olyanok vagyunk*, mint bárki más. Ugyanúgy járjuk az utcákat, a várost. Első pillantásra semmi különleges nincs az életünkben – a gond akkor kezdődik, ha valaki alaposabban figyelni kezd.

Közülünk sem mindenki tudja, kicsoda valójában. Egyesek a haláluk pillanatában sem sejtik, kik ők. Azonban vagyunk néhányan, akik ismerik az igazságot. Minket nem kapnak el soha. De attól még mindenhol ott vagyunk.

Higgyetek nekem.

Nyolcéves korom óta Londonban éltem, abban a kerületben, amelyet valaha Islingtonnak neveztek. Egy kizárólag lányoknak fenntartott magániskolába jártam, amíg tizenhat évesen el nem kezdtem dolgozni. Akkor 2056-ot írtunk, Scion naptára szerint Scion után 127-et. A legtöbb fiataltól elvárták, hogy ennyi idősen már képes legyen gondoskodni magáról: ez általában azt jelentette, hogy egy pult mögött állva kiszolgál-

hatta a vevőket. A szolgáltató szektorban bőven akadt munka. Apám mindig úgy gondolta, egyszerű élet vár rám: gyakran mondogatta, hogy hiába vagyok okos, hiányzik belőlem a kellő ambíció, és úgymint birkaként sorolok be bármilyen állásba, amit az élet az utamba sodor.

Mint úgy általában mindenben, ebben is tévedett.

Tizenhat évesen kezdtem dolgozni Scion London – vagy ahogyan az utcán neveztük, SciLo – alvilági bűnszervezetének. Ez egy másik világ volt, a bandákba verődött látók birodalma, akik nem ismertek kegyelmet, és bárkit, bármikor elsöpörtek az útból, ha a túlélés ösztöne ezt diktálta. Mindannyian a citadellát behálózó szindikátusnak és a szervezetet irányító bűnözőkirálynak dolgoztunk. A társadalom peremére szorulva kénytelenek voltunk bűnözőkké válni, mert csak így tudtuk fenntartani magunkat, ezzel viszont újabb muníciót adtunk a gyűlölködőknek. Tulajdonképpen igazoltuk az összes – alapvetően téves – elvárásukat.

Nekem sikerült megvetnem a lábam a káoszban. Egy *mimes-lord* vett a szárnyai alá. A főnököm egy Jaxon Hall nevű férfi volt, az I-4-es terület ura. Közvetlenül hatan dolgoztunk neki. Csak úgy emlegettük magunkat, hogy a Hét Pecsét.

Apám minderről semmit sem tudhatott. Abban a hitben élt, hogy egy oxigénbárban vagyok kisegítő, amely rosszul fizető, de törvényes munkának számított. Szívfájdalom nélkül hazudtam neki. Nem értette volna meg, miért keresem a bűnözők társaságát. Sokkal inkább illetem közékük, mint az apámhoz.

Tizenkilenc éves voltam, amikor az életem nagy fordulatot vett. Addigra már egészen ismert névnek számítottam az utcán.

Kemény hét állt mögöttem, és úgy terveztem, hogy a hétvéget az apámmal töltöm. Jax nem igazán értette, minek akarok szabadságot kivenni – a szindikátuson túli élet számára nem létezett és hasznot sem hozott –, de neki nem volt családja. Vagy legalábbis élő rokonai. Bármennyire is gyenge szálak fűztek

az apámhoz, mégis úgy éreztem, butaság lenne megszakítani vele minden kapcsolatot. Hébe-hóba elmentünk vacsorázni, néha felhívtam, novemberár alkalmából megajándékoztuk egymást. Az egyedüli bökkenő apám folyamatos faggatózása volt. Milyen az állásom? Kikkel barátkozok? Hol élek? Egyik kérdésére sem tudtam megfelelően válaszolni. Az igazság túlságosan veszélyes lett volna. Apámból azt is kinéztem, hogy személyesen juttat a Tower Hillre, ha megtudja, mivel foglalkozom. Talán mégis el kellett volna mondanom neki az igazat. Lehet, hogy belehalt volna.

Mindenesetre a magam részéről egyáltalán nem bántam meg, hogy beléptem a szindikátusba. Tisztességes munkának nem lehetett nevezni, ellenben remekül fizetett. És mint Jax szokta mondogatni, inkább legyen az ember bűnöző, mint lúzer.

A utolsó munkanapomon szakadt az eső.

A gép, amelyre rákapcsoltak, gondoskodott az összes életfunkcióról. Első pillantásra halottnak tűntem, és bizonyos értelemben az is voltam: a lelkem majdnem teljesen elszakadt a testemtől. Ez már önmagában bűncselekménynek számított, amiért bitóra kerülhettem volna.

Mint említettem, a szindikátusnak dolgoztam. Ideje pontosítanom egy kicsit. Ha úgy vesszük, hacker voltam. Nem *gondolatolvasó*, legalábbis a szó szoros értelmében nem: inkább elmeradar, aki az éterre hangolódva fogta annak minden rezdülését. Érzékelttem az álomplánokat és a kóbor lelkeket. Az engem körülvevő teret, csupa olyasmit, ami egy átlagos látó előtt rejtve maradt.

Jax egyszemélyes riasztórendszereként szemmel tartottam a szektor éteri részén zajló aktivitást. Gyakran kellett letapogatnom más látókat, hátha rejtegetnek valamit. Kezdetben csak a velem egy szobában tartózkodókat – akiket láttam, hallottam vagy akiket meg tudtam érinteni –, de hamarosan rájöttem, hogy ennél jóval többre is képes vagyok. Olyasmit is

érezkeltem, ami nem a közvetlen közelemben történt: rögtön tudtam, ha kint, az utcán végigsétált egy látó, és megéreztem, amikor Covent Gardenben gyülekezni kezdtek a lelkek. Amint rákapcsoltak a létfenntartó gépekre, a Seven Dials egy mérföldes körzetében bármit kiszagoltam az éterben. Ha bárkinek kedve támadt az I-4 szennyesében turkálni, akkor Jaxon záros határidőn belül már ugrasztotta is szerény személyemet. Meggyőződése szerint ennél sokkal többre is képes lehettem volna, de Nick minden kísérletezést megtiltott. Fogalmunk sem volt, milyen következményei lennének rám nézve.

Természetesen a tisztánlátás minden formája hatóságilag tiltott tevékenység volt, amellyel pedig pénzt is lehetett keresni, az kimondottan bűnös dolognak számított. Külön kifejezés is létezett rá: ez volt a *mímesbűn*, a szellemvilággal folytatott kommunikáció, különösen anyagi haszonszerzés céljából. Az egész szindikátus a mimesbűnre épült. A bandákból kiszorultak között mindennapos dolognak számított a készpénzért űzött mímelés. Mi ripacskodásnak hívtuk, Scion hatóságai hazaárulásnak. Az efféle bűnökért Szemfedél márkájú nitrogéngázos kivégzés járt. Még ma is emlékszem, milyen szalagcímekkel vezették be az új terméket: SCION LEGÚJABB CSODÁJA, A FÁJDALOMMENTES BÜNTETÉS! Azt mondták, olyan egyszerű, mint bevenni egy altatót, csak ebből az álomból soha többé nem ébred fel senki. A nyilvános akasztások ettől még nem mentek ki a divatból, a felségárulóknak pedig továbbra is fenntartották az alkalmi kínvallatást.

Már azzal felségárulást követtem el, hogy éltem.

De térjünk vissza ahhoz a naphoz, amikor Jaxon rákötött a létfenntartó gépekre, és kiküldött felderíteni. Éppen egy olyan lokális elmét cserkészttem be, aki gyakran felbukkant a négyes szektorban. Mindent bevettem, hogy hozzáférjek az emlékeihez, de valami állandóan megakadályozott. Ehhez fogható álomplánt még soha az életben nem láttam. Ez még

Jaxnek is új volt. Ennek az elmének csak a védőmechanizmusai rétegezettységét tekintve minimum több ezer évesnek kellett volna lennie, ami természetesen lehetetlen. Nem, itt valami másról lehetett szó.

Jax gyanakvó természet volt. Szokás szerint a szektor minden újonnan érkezett tisztánlátójának negyvennyolc órán belül jelentkeznie kellett volna nála. Ő valamelyik bandára gyanakodott, de az I-4-ben nem akadt senki, aki blokkolhatta volna az érzékelésemet. Főleg azért, mert egyikük sem tudta, hogy képes vagyok ilyesmire. Nem lehetett Didion Waite, a terület második legnagyobb bandájának a feje. Sem a Dials valamelyik éhező ripacsa. Sem a kisstílű tolvajlásokra szakosodott mímeslordok. Nem, ez egy idegen volt.

Több száz különálló tudat suhant el mellettem a sötétben ezüstös fénycsíkként, és tulajdonosaik tempójában rótták az utcákat. Egyiküket sem ismertem fel. Az arcukat nem láttam, csak az elméjük külső rétegét.

Közben elhagytam a Dials területét. Érzékelésem fokozatosan kúszott észak felé, bár nem tudtam volna pontosan megmondani, merre. Csak követtem az ismerős, veszedelmes érzést. Egyre közelebb kerültem az idegen tudathoz. Úgy vonzott magához az éterben, mint kóbor fáklyafény az eltévedt vándort. Fényesen ragyogó elmék felett és alatt cikázott, egyre gyorsabban, mintha megérezte volna a jelenlétemet. Mintha menekülni próbált volna. Éreztem, hogy nem valami bölcs ötlet a nyomába erednem. Nem tudhattam, merre vezet, és már így is túl messzire kerültem Seven Dialstól.

Jax azt mondta, derítsd ki, mi ez – motyogta egy erőtlen gondolat a fejemben. – Különben dühös lesz. Rákapcsoltam, és most már jóval gyorsabban robogtam előre, mint amire hús-vér emberként képes lettem volna. Hátrahagyott testem pályvaként próbált visszahúzni. Megpillantottam a szakadár tudatot. Ez nem ezüstszínben izzott, mint a többi, hanem ső-

tét volt és fagyos, egy jégből és kőből faragott elme. Még egy utolsó nekirugaszkodással utánvettem magamat. Közel volt, olyan közel... nem veszíthettem el pont most...

Ebben a pillanatban az éter megvonaglott körülöttem, és a zsákmány egy szempillantás alatt eltűnt. Az idegen tudata ismét kisiklott a kezemből.

Valaki elszántan rázogatta a testemet.

Az ezüstoffonalam – a testem és a lelkem közötti kapocs – rendkívül érzékeny. Az ezüstoffonálnak köszönhetően tudtam távolból érzékelni az álomplánokat, egyúttal ez rántott vissza a bőrömbbe szükség esetén. Kinyitottam a szemem, és az első dolog, amit megláttam, Dani volt, aki egy parányi zseblámpával világított az arcomba.

– Pupillareflex oké – mormolta maga elé. – Jó.

Danica: a saját külön zsenink, akinél csak Jax volt okosabb. A lány három évvel lehetett idősebb nálam, és nagyjából annyira volt érzékeny és bájos, akár egy arcbarúgás. Amikor dolgozni kezdett nálunk, Nick rögtön lepszichopátázta. Jax szerint egyszerűen ilyen volt a személyisége.

– Hasadra süt a nap, álmodozó! – mondta Dani, és lekevert egy enyhébb pofont. – Üdv a húsvilágban!

Az ütésbe belesajdult az arcom, ami mindig jó jel, ha nem is túl kellemes. Tétova mozdulattal lecsatoltam az oxigénmaszkot.

Lassan kiélesedtek a körvonalak és végre tisztán láttam a főhadiszállást. Jax kérése dugáruval zsúfolásig pakolt titkos barlang volt: tiltott filmek, zenék és könyvek préseledtek egymáshoz a vastag porréteggel borított polcokon. Szép kis gyűjteményt szedett össze a füzetes horrorponyvákából, amelyeket hétvégenként lehetett összevadászni a Covent Garden piacon, és nagy kupacban álltak az összegemkapcsolóztott röpiratok. Ez

volt az egyedüli hely az egész világon, ahol azt olvastam, néztem vagy csináltam, amit csak akartam.

– Soha ne ébressz fel így! – mondtam Daninek, aki pedig ismerte a dörgést. – Mennyi ideig voltam odakint?

– Hol?

– Na hol? Szerinted?

– Ja, tudom már! – Dani eltűzött mozdulattal csettintett. – Az éterben! Bocs, de nem figyeltem. Elfelejtettem mérni az időt.

Ez elég valószínűtlennek tűnt. Dani figyelme sohasem lankadt.

A létfenntartó gépre erősített, elektroncsöves, kék Nixie-órára néztem. Dani saját maga szerelte össze, és rögtön el is nevezte Döglött Látók Létfenntartó Rendszerének, amit DL2R-nek rövidített. Ez az eszköz mérte és szabályozta a testem funkcióit, miközben távolsági felderítésre indultam az éterben. Amint megláttam a derengő számjegyeket, azonnal összeszorult a gyomrom.

– Ötvenhét perc! – nyögtem, és megdörgöltem a halántékomat. – Képes voltál egy órán át az éterben hagyni?

– Meglehet.

– Egy egész órán át?

– A parancs az parancs. Jax külön szólt, hogy szeretné, ha szürkületig megoldanád neki a titokzatos elme rejtélyét. Sikerült?

– Próbálkoztam.

– Vagyis nem. Hát akkor ennyit a jutalomról. – Dani egyetlen kortyra lehúzta a presszókávéját. – Még mindig nem bírom felfogni, hogyan lehetél képes elveszíteni Anne Naylor.

Annyira tudtam, hogy fel fogja emlegetni. Pár nappal korábban elküldtek az egyik árverésre, ahol vissza kellett volna szereznem egy lelket, Jax jogos tulajdonát: ő volt Anne Naylor, a híres farringdoni kísértet. De végül túllicitáltak.

– Esélyünk sem volt Naylorra – mondtam. – A múltkori eset után Didion ezt már nem hagyhatta kicsúszni a kezéből.

